

har du sett mye, og du skal få prøvd deg i utforkjøringen, men pass deg. Du må ikke overvurdere deg selv.

Terrenget fra Nordpå i nord og nordøst er lett å gå i, oversiktlig og greit. Det er ikke mulig å gå seg vill der i godvær. Det er et så vidt og åpent terreng, og så mye å gå på, at det sjelden blir så langt ut i terrenget en går, uten at en, hvis en ser det brygger opp til uvær, har mulighet for å komme seg ned igjen i betids. Det er på Nordpå som i alle fjell. Uværet kan komme, og komme brått. Da, snu i tide. Lær barna det, la dem forstå at «det er ikke skam å snu». Bare å lære dem det er nyttig lærdom, men også en naturopplevelse som kan bli et minne for livet og: Husker du den gang du, da - - - .

Mulighetene for å velge turer er mangfoldige. En dag kan du til eksempel følge vardingene over Væktarhaugen og frem til Tverå-tjern og alle de andre småtjernene som ligger der så vennlig smilende i landskapet. Småbekkene i mellom klukker koselig, og gir en fred i sjel og sinn. Herfra er det mulighet for de riktig spreke å fortsette. De kan klyve opp på Hynhøgda, og gjerne legge hjemturen over Trælsåfjellet, men jeg foretrekker å vandre over vidda i ro og mak, nyte utsynet til alle kanter, og med åpent sinn riktig få føle at jeg er i pakt med naturen, og sluke inn alt det jeg ser der jeg vandrer. Ja, dette kan ikke beskrives, kan bare oppleves.

På slike turer, og du har barna med, er det en selvfølge at du har med kart og kompass, og nå kan du lære barna bruken. Bare vis på kartet hvor du går, om ikke for annet så for å vise hva det heter der du går, og terrenget formelig reiser seg og bukker og neier, hilser deg velkommen og sier at jeg heter det, og jeg heter det, stadig etterhvert som du vandrer frem. Og når barna lærer det, kan de siden trygt begi seg ut i skog og mark, til fjell og vidder, til naturopplevelser på egen hånd.

Per Bjørner Holaker

MINNEORD AV REIDAR JØRGENSEN

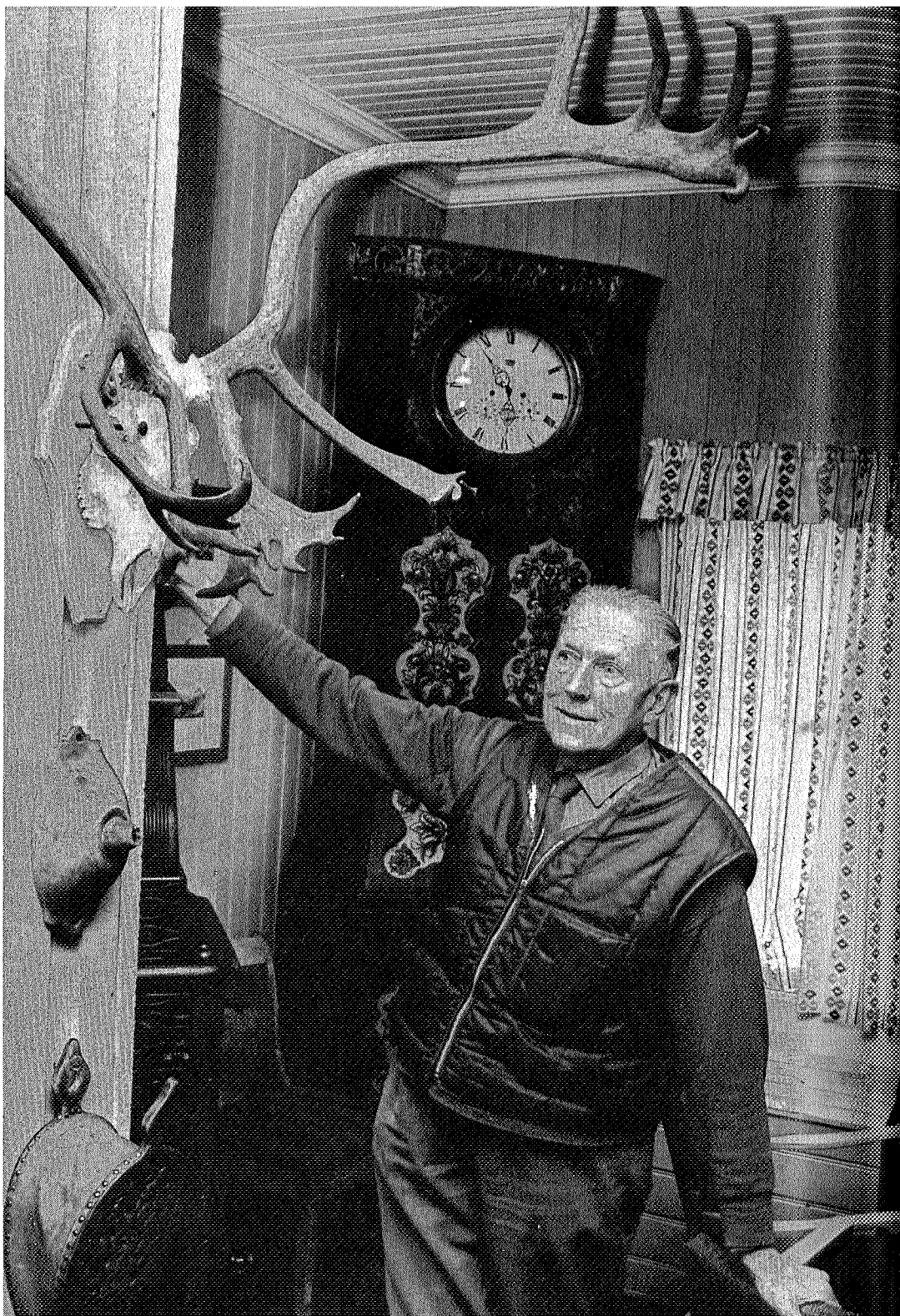
Det er ikke lett å skrive minneord om vennen Per Holaker. (f. 16/9 07 — d. 12/9 1973.) Han var et overskuddsmenneske på så mange felter, og det er derfor vanskelig for den som har fått denne oppgaven for årboken.

Hjertet hadde sviktet da han ble funnet søndag 2. september 1973, et par km sør for Kongsvoll i det vakreste høstvær. For oss som kjente Per, var det en trøst i den tragiske melding at han fikk en slik siste søvn en strålende solskinnsdag i fjellet tett ved sitt kjære Kongsvoll. Meddelelsen kom som et sjokk på Pers mange venner i inn- og utland. For dem som både sommer og vinter hadde sin ferie på Kongsvoll, ble det klart at begrepet Kongsvoll og Holaker hang tett sammen. Når Per var borte såes ingen mulighet for å opprettholde det tradisjonelle miljø og den gjestfrihet som så mange hadde nytt der i årevis.

Per var sønn av sorenskriver Sigurd og Oline Holaker. Kongsvoll hadde århundre gamle tradisjoner, og «Lina» som fikk ansvaret for driften, forsto å ta vare både på disse og på de antikvariske verdier som hadde hopet seg opp på Fjellstuen.

I 1935 fikk hun hjelp av sin sønn Per som da hadde fullført sitt juridiske studium. I 1943 ble han overlatt ledelsen og fikk det hele ansvaret for driften av den store eiendom. Han var så godt kjent med Kongsvolls historie, at han var fast bestemt på å søke å drive stedet i pakt med de tradisjoner som lå bak.

Det var et ansvarsfullt arbeide som ble lagt på hans skuldre, og den som kunne følge med i hans daglige arbeide, måtte bli full av beundring for den måte han mestret de til dels vanskelige oppgaver som stillingen førte med seg.

Blant Pers mange venner tror jeg den sørgelige melding gikk hardest inn på vennene blant Lingeguttene. Det lå i krigen en gjeng i Snøhetta-Kongsvollområdet, og den innsats Per gjorde for disse karene med kontakter, hjelp og forsyninger under hele krigen, vil de neppe glemme.

Men hva var det som gjorde Per B. Holakers navn kjent både i inn- og utland?

De fleste vet at Kongsvoll med sine omgivelser står i en særklasse når det gjelder Europas fjellflora. Per var en botaniker av meget høy klasse og kunne gi gode råd og være til stor hjelp for alle botanikere som strømmet til Kongsvoll, det være seg fagfolk eller amatører.

Jeg var med Per en sensommerkveld da nattsommerfuglene oppsøkte de opplyste, hvite dørene. Med hov, glass og nafta, ble det fanget adskillig. Det viste seg senere at en del av hans fangst var av stor vitenskapelig verdi. På det ornitologiske område var han også vel bevandret.

Når det gjaldt jakt, viltstell og fiske var han nærmest allvitende, og det var ikke å undres over at hans kunnskaper ble utnyttet både av nasjonale og internasjonale organisasjoner.

Han vil bli savnet i Oppdal kommune, hvor det var i almeningsstyret han var den verdifulle mann, og hvor hans juridiske kunnskaper var til stor hjelp.

For Den Norske Turistforening og for Trondhjems Turistforening har Holaker i mange år vært til hjelp med hensyn til ruter i fjellet, og for DNT har han betydd mye som rådgiver og tillitsmann for Det nye Reinheim.

I arbeidet for nasjonalparken på Dovrefjell har han nedlagt et betydelig arbeide, og de som har vært knyttet til dette arbeide, har grunn til å føle stor takknemlighet til Holaker for hans interesse, for de kunnskaper han har stilt til disposisjon, og for de råd han har gitt — bare så sørgelig at han ikke fikk oppleve den endelige avslutning av saken.

Jeg makter ikke å fremstille et fullstendig bilde av personligheten Per Holaker, men det skal ikke glemmes at hans interesse

Per Holaker hjemme i stua på Kongsvoll.

(Foto: Stein Fjesme) 143

gikk langt utenfor det som er nevnt. Med sin intelligens og gode hukommelse, ble hans interesser allsidige og omfattet kunst, kultur og alt som for øvrig rørte seg i tiden.

Han var i de senere år sterkt opptatt av Kongsvolls fremtid når hans øyne ble lukket for godt, og han har øyensynlig ikke sett andre muligheter enn å overlate den store og verdifulle eiendom vederlagsfritt til Staten. Uten å kjenne detaljene i hans testamente, vet jeg imidlertid at hans inderligste ønske var at det kunne finnes en ordning slik at de århundregamle tradisjoner som er knyttet til Kongsvoll kunne føres videre. Han utviklet for meg sine tanker en kveldsstund i «Stua» for noen år siden, at Museet ved Det Kongelige Norske Videnskabers Selskab i Trondheim kunne være den rette institusjon til å ta på seg ansvaret for driften av Kongsvoll og utvikle stedet videre som en naturvitenskapelig forsknings- og opplæringsstasjon for alle som vil arbeide for å bevare *norsk natur*.

Og med disse ord tillater jeg meg på vegne av alle hans venner å si en inderlig takk for trofast vennskap, for den hygge og for de uforglemmelige minner han har gitt oss gjennom mange, mange år.

